

Kommissionens Medlemmer have været enige i, at det ikke kan bestrides, at Dannelsen af Bankselskaber med en lille Kapital i særlig Grad medfører Fare for Misbrug; men man har paa den anden Side ikke kunnet se bort fra, at der i Øjeblikket findes talrige Banker her i Landet — navnlig saadanne, hvis Hovedvirksomhed er indskrænket til et mere begrænset stedligt Omraade —, der med en forholdsvis ringe Kapital virke paa fuldt ud tilfredsstillende Maade. Man har da indenfor Kommissionen haft under Overvejelse, om den bedste Løsning ikke vilde være den i Lighed med den svenske Lovgivnings Adskillelse mellem „enskild bank“ og „folkbank“ at foreslaa en Sondring mellem paa den ene Side de almindelige Banker, til hvilke der kunde stilles ret betydelige Krav med Hensyn til Kapitalens Størrelse, og paa den anden Side saadanne, hvis Op-gave var indskrænket til at drive Virksomhed indenfor et vist snævrere begrænset Omraade, og overfor hvilke Kravene om Aktiekapitalens Størrelse kunde nedsættes i væsentlig Grad. Kommissionen vilde i og for sig have fundet det ønskeligt, om man kunde være gaaet denne Vej, idet efter Kommissionens Skøn den mindre Bank har sin store Berettigelse, naar Virksomheden indskrænkes til en enkelt Egn, hvor „Banken“ kender alle, og hvor alle kende „Banken“, medens Eksistensberettigelsen hører op, hvis en saadan Bank med sin mindre Aktiekapital, og derfor uden solidt Rygstød, vilde udvide Virksomheden til at omfatte hele Landet. Naar Kommissionen ikke desto mindre har ment at maatte opgive at stille Forslag om en saadan Sondring, er det sket ud fra den Betragtning, at det praktisk taget vil være ugørligt at fastholde Sondringen, idet man ikke har — og efter Kommissionens Skøn ikke vil kunne skabe — nogen virkelig Garanti for, at den Bank, der med sin mindre Kapital har erholdt Tilladelse til at drive Virksomhed som „Lokalbank“, ogsaa vil drive sin Virksomhed saaledes, at den i Virkeligheden vedblivende svarer til denne Benævnelse. Hvor stort et Kapitalbeløb man skal sætte som Mindstemaal, beror naturligvis paa et rent Skøn. Naar Kommissionens Flertal har foreslaaet Beløbet fastsat til 200,000 Kr. — for øvrigt det samme Beløb, den svenske Lovgivning fastsætter, for saa vidt angaar „folkbanker“ —, er Grunden hertil, at man ikke har ment at turde undlade at tage i Betragtning, at faktisk i Øjeblikket en meget stor Del af Landets Banker virker med smaa

Kapitaler, saaledes at der, selv om Grænsen sættes saa lavt som til 200,000, er adskillige, der ikke fyldestgøre Betingelserne med Hensyn til Kapitalens Størrelse; for ikke at gøre Overgangen for byrdefuld for disse har man foreslaaet, at der tilstaas dem en Frist af 5 Aar fra Lovens Ikrafttræden til at bringe Kapitalen op til mindst 100,000 Kr. og en yderligere Frist af 5 Aar til at naa det fulde af Loven foreslaaede Minimalbeløb: 200,000 Kr. For at hindre Omgaaelse af de ved denne Paragraf foreslaaede Forskrifter har man indføjet en særlig Bestemmelse om Banker, der ere stiftede i Tiden mellem 1. April 1912 og Lovens Ikrafttræden.

Til § 4.

Kommissionen har anset det for særdeles vigtigt, at Bankvirksomhed ikke forenes med anden Virksomhed, og har derfor foreslaaet en Bestemmelse om, at Bankselskaber ikkun maa drive Bankvirksomhed, idet man derhos har opregnet de vigtigste Former, under hvilke Udøvelsen af saadan Virksomhed finder Sted. Bestemmelsen indeholder saaledes et Forbud mod, at Banker drive Handels- eller Industrivirksomhed, men man har dog ment ikke at kunne fastholde Forbudet ubetinget, idet det har staaet Kommissionen klart, at det kan være nødvendigt for Banker, der have financieret saadanne Virksomheder, at træde til, hvis der indtræder vanskelige Forhold, og midlertidig overtage Driften af Virksomheden for at søge at redde saa meget som muligt af de deri anbragte Midler. Idet man af disse Hensyn har ment at burde optage en hertil sigtende Bestemmelse i Lovforslaget, har man dog anset det rettest at begrænse den Tid, et Bankselskabs Drift af saadan Virksomhed uden særlig Tilladelse kan fortsættes, til 1 Aar, idet man derhos har fundet det naturligt at tillægge Ministeriet for Handel og Søfart Bemyndigelse til, hvis Forholdene efter Ministeriets Skøn kræve det, at meddele Tilladelse til vedkommende Bankselskabs Fortsættelse af Driften af saadanne Virksomheder ud over 1 Aar.

Et Forhold, der efter Kommissionens Formening medfører betydelig Fare for Bankkatastrofer — og som da ogsaa har medført saadanne —, er det, at adskillige Banker have arbejdet med en alt for ringe Aktie- eller Andelskapital i Forhold til de Indlaan, de paagældende Banker have modtaget, og Kommissionen har været enig om, at det vilde være gavnligt at fastslaa en bestemt Grænse for, hvor stor Ind-